

gjorde gældende. Denne Statsanstalt foreslaas altsaa til en Bekostning af 1 Mill. Kr. I Forvejen trænges der imidlertid for det første til Strafanstalter og dernæst til Sindsygehospitaler, og det forekommer mig, at disse Etablissementer ere noget nødvendigere end en stor Anstalt som den, her er foreslaaet. Lad os først se at bringe det i Orden, som nu har været paakrævet i adskillige Aar. Men dernæst er jeg enig med det ærede Medlem for Odense Amts 1ste Valgkreds i, at det er en daarlig Behandling, man giver disse Mennesker ved at stuve dem sammen i et Antal af et Par eller halvtredie Hundrede i en stor Statsanstalt. Det forekommer mig skrækeligt, at disse Mennesker, som færdes i en saadan stor Anstalt, væsentlig blive henviste til at se paa Lidelsesfæller, der ere faldne for Drukkenkabens Følger ligesom de selv. Hvis man har mindre Anstalter, er det klart, at saa behøver man ikke at tilvejebringe et saa — lad os sige — strengt Opsyn, som nødvendigvis maa oprettes i en stor Anstalt. Man kan have friere Forhold for de paagældende i de smaa Anstalter, og der bliver det ogsaa muligt for dem at se lidt til andre Mennesker end dem, de ere sammen med, hvad der næsten bliver udelukket i fde store. Men dette, at et Par Hundrede Mennesker, som ere faldne for Drik, skulle gaa og se paa hverandres Elendighed og maaske lære den Elendighed af hverandre, som er fulgt af deres Drik, forekommer mig at være en daarlig Maade at bringe Sagen i Orden paa. Og jeg tror tillige, det er en uøkonomisk Maade. Thi hvis denne Anstalt skal koste 1 Mill. Kr., og man regner med Forrentning og Amortisation og dernæst Pengene til den daglige Drift, antager jeg, man derved kommer op til en samlet aarlig Udgift af mindst et Hundrede Tusinde Kr. til disse 200—250 Mennesker, og det vil med andre Ord sige, at hvis denne Beregning slaar til, vil man aarlig give omtrent 500 Kr. pr. Individ. Jeg er i meget stærk Tvivl om, hvorvidt ikke disse Penge kunde anvendes paa anden Maade til langt større Nytte for de paagældende. Jeg er derfor en Modstander af hele dette Lovforslag. Tiden er endnu ikke moden til en Løsning af dette Spørgsmaal.

Marott: Det er kun nogle faa Bemærkninger, jeg ønsker at gøre til de Herrer, som have talt mod det Standpunkt, jeg indtager til denne Lov. Det er saa meget mindre nødvendigt at sige stort mere,

som de Herrer flere Gange have gjort gældende, at naar vi vare mod Ændringsforslaget Nr. 1, var det, fordi vi manglede Forstaaelse af Sagen, ikke havde opfattet den rigtigt o. s. v. Jeg skal bemærke, at vi have lige saa godt vor Forstand i Behold som de Herrer, og vi tro, at vi meget vel ere i Stand til at bedømme det her omhandlede Forhold. Med Hensyn til Straffebestemmelserne vil jeg igen hævde, at det, demokratisk set, vilde have været det mest forsvarlige fuldstændig at stryge § 1, saa at vi havde holdt os til det, vi i Øjeblikket have i den bestaaende Lovgivning og i Politivedtægterne, som ere en Følge deraf. Det ærede Medlem for Københavns 13de Valgkreds (Meyer) gjorde ganske vist gældende, at naar vi nu indføre disse ensartede faste Takster for Beruselse, saa at de blive gældende for hele Landet, vil der ikke kunne risikeres saa megen Politivilkaarlighed som under de nu bestaaende Bestemmelser. Jeg vil bestemt modsige denne Paastand. Ifølge § 1 og altsaa ifølge det Forslag, de Herrer nu opstille igen, kunne de paagældende straffes med Bøder fra 2 til 100 Kr. og i Gentagelsestilfælde med Bøder indtil 500 Kr. Maa jeg spørge det ærede Medlem, om han ikke finder større Spillerum for Politivilkaarlighed ved Bøder, som gaa fra 2 og helt op til 500 Kr., end ved de nuværende Forhold. Det mener jeg rigtig nok der er, og derfor kunde man allerbedst have holdt sig til det bestaaende.

Saa gøre de Herrer gældende, og det gælder ogsaa det ærede Medlem fra Roskilde (Henrik Nielsen), at vi — han henvendte sig særlig til mig i saa Henseende — ikke vilde være med til Indlæggelse af drikfældige Mennesker. Dertil siger jeg, at det er en Kamp mod Vejrmøller. Jeg mener i alt Fald, man ikke skal fritage drikfældige, som ere komne saa langt ned i den Last, at der ikke er anden Redning for dem end Indlæggelse paa et Hospital eller en Anstalt, fra at blive, om nødvendigt i visse Tilfælde, tvangsindlagte under saa betryggende Former, at Forholdene i Hjemmet generes saa lidt som muligt deraf. Man bør ogsaa overtænke, at den Familie, der bliver tilbage, bør saa vidt muligt holdes skadesløs i økonomisk Henseende. Men altsaa, vi ville godt være med til at lægge saadanne Mennesker ind paa en Anstalt, hvor de kunne blive helbredede. Og hvad angaar Indlæggelse paa Tvangsarbejdsanstalt, vil jeg gøre de Herrer opmærksom paa, at det sker jo allerede nu med mangfoldige Mennesker, med